

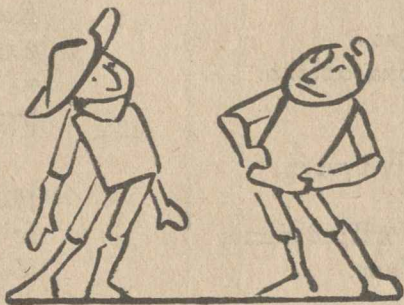
ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοσιόν μετρούντες χρόνον
έδρεύομεν' στην γήν των Παρθενώνων.

Μηνός Γενάρη δεκαοκτώ,
κάζο μεγάλο και τραντακτό.

Χίλια κι ένηακόσα τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρους, Πατρίδα, κιύπα και πελέκα.

Χίλια και διακόσα κι' όγδοηνταέξη,
μέ τὰ ταξειδάκια κάτι θά μάς φέξη.

Τὸ ζεύγος τῶν ὁμιλητῶν
λαλεῖ περὶ Τραπεζιτῶν.

Α'.

Φ.— Έμπρός σ' αὐτὸ τὸ τμήμα
σταμάτησε τὸ βήμα.
Π.— Τί τάχατε συμβαίνει;
Φ.— Δὲν ξέρεις πῶς ἐκεῖ
τρεῖς Τραπεζιτικοὶ
εὐρίσκονται κλεισμένοι;

Μεγάλα γεγονότα,
κι' ὁ νόμος σὰν καὶ πρῶτα
δὲν εἶναι μία χλεῦη.

Ἐστὴν νέα Ρωμησοῦνη
ἄκρα δικαιοσύνη
λένε πῶς βασιλεύει.

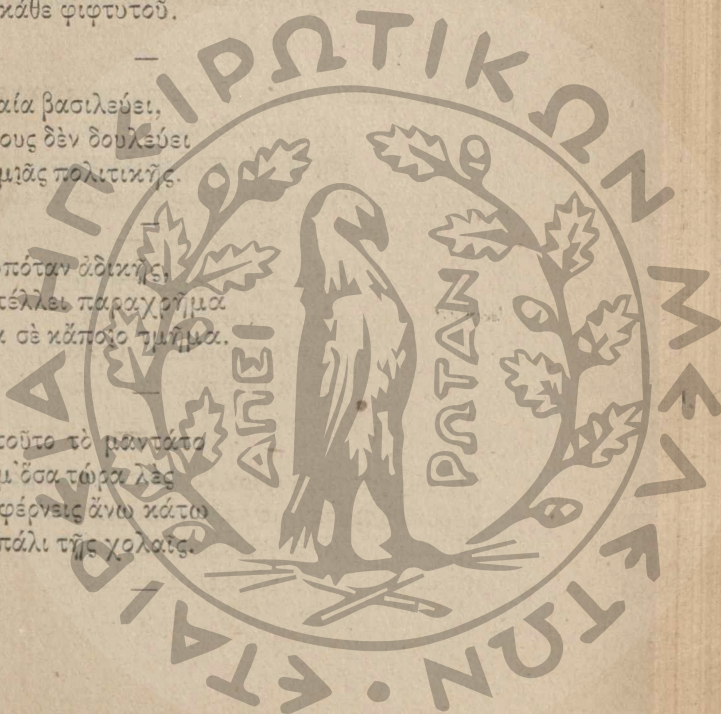
Π.— Βρὲ τί μου λές;
Φ.— Ἀλήθεια,
δὲν εἶναι κολοκύθια,
δὲν εἶναι παίξε γέλα
σὰν πρῶτα, παπαρδέλα.

Π.— Ἀλλάξε πιά κι' ἡ θέμις,
ποὺ τὴν κυττᾶς καὶ τρέμεις.
Φ.— Βρὲ τί μου λές, μαγκούφη;
Δὲν εἶναι κλωτσοσκοῦφι
τοῦ κάθε δυνατοῦ,
τοῦ κάθε φιφυτοῦ.

Ὡραία βασιλεύει,
κυρίους δὲν δουλεύει
καμμιάς πολιτικῆς.

Κι' ὁπόταν ἄδικησῃ,
σὲ στέλλει παραχρῆμα
μέσα σὲ κάποιο γμήμα.

Π.— Μὲ τοῦτο τὸ ραντάκι
καὶ μ' ὅσα τώρα λές
μοὺ φέρνεις ἄνω κάτω
καὶ πάλι τῆς χολᾶς.

Φ.— Καὶ σήμερον, καλέ μου,
κατόπιν τοῦ πολέμου
κανεῖς δὲν τῆς γλυτόναι

Τὸν στέλλει μὲς' στὸ τμήμα
κι' ἂν ἔχῃ τίτλους, χρήμα,
καὶ μπάριμπα' στὴν Κορώνη.

Κι' ἂν εἶσαι Τραπεζίτης,
κι' ἂν εἶσαι ψωμοζήτητης
μὲς' στοὺς παρόντας σάλους.

Τὸ χέρι της βαρὺ
ἐξίσου τιμωρεῖ
μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Κύτταξε, κακομοίρη,
τὸν Μάτσα τὸν Ζαφεῖρη,
κύττα τὸν Ἡλιόπουλο, κύττα τὸν Ἑμπερίκο,
καὶ τὰ τοῦ κόσμου κλάψε τα πικρά, μασκαρατζίκο.

Κι' ἂν ἀληθῶς ἡμάρτησαν ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ,
ἐν τούτοις ἐπὶ πίνακος γυρεῖ ἡ κοινωνία
τὰς κεφαλὰς των, Περικλῆ, καθὼς τὴν τοῦ Προδρόμου,
κι' ἀμείλιτος ὁ πέλεκυς ὑψώνεται τοῦ νόμου.

Λυποῦμαι, Περικλέτο μου, νὰ κλαῖουν
ὅσοι' στὰς κοινωνίας ἐπιπλέουν,
λυποῦμαι νὰ συμβαίνουν τέτοια πράγματα,
ν' ἀκούω καὶ νὰ βλέπω τέτοια δράματα.

Λυποῦμαι νὰ κυττάζω τοὺς ἐγκρίτους
μὲ τοὺς ὑπερηφάνους των τοὺς μύτους
σὲ τμήμ' Ἀστυνομίας οἱ καυμένοι
νυχθημερὸν νὰ κάθονται κλεισμένοι.

Δὲν μ' ἀρέσουν, Περικλέτο, τὰ τοιαῦτα γεγονότα,
μήτε κορδωμένον ὕφος,
μήτε κόμπος, μήτε τύφος,
καὶ πρὸ πάντων σὰν φουσκώνῃ μὲ τῶν ἄλλων τὸν ἰδρώτα.

Τὴν σιχαίνομαι τὴν μύτη
σὰν σηκώνεται ἴψηλὰ,
τὴν λυποῦμαι, συμπολίτη,
σὰν κυλιέται χαμηλὰ.

Οἱ τῶν μεγαλύχων λόγοι, φίλτατέ μου Περικλῆ,
φέρουν ἄλεθρον μέγαν καὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆ.

Π.— Καὶ γιατί τὰ λὰς αὐτά;
Φ.— Σοὺ τὰ λέω, φαφλατᾶ,

γιὰ νὰ ξέρῃς πῶς δὲν πρέπει διόλου νὰ μεγαλωνήξῃς
ὅταν φαίνας' εὐτυχίᾳ.

Τὸν λυποῦμαι τὸν Ζαφεῖρη, ποῦχε λένε παγκονότες
κι' ἔπερν' ἐκατὸ χιλιάδες,
κι' ἐμπροστά του κεχηνότες
ἔστεκαν οἱ φουκαράδες.

Τοὺς λυποῦμαι καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐν γνώσει κι' ἐν
πλημμελήσαντας ἐν γένει, [ἀγνοίᾳ]
κι' ὑπὲρ τούτων, τραγογένῃ,
ὁμιλῶ' στὰ καφενεῖα.

Παραβλέπω τὰς τυχὸν ἀπιστίας καὶ τοὺς δόλους,
συγκινούμαι κατὰ βάθος
γιὰ τοῦ καθενὸς τὸ λάθος,
κι' ἄφεσιν ἁμαρτιῶν ἤθελα νὰ δώσω σ' ὅλους.

Καὶ' στὰ τμήματα νὰ τρέξω,
καὶ νὰ κρᾶξω σὲ φρουροὺς
κι' Ἀστυνομοὺς αὐστηροὺς:
βγάλτε τοὺς ἀμέσως ἔξω.

Πλὴν ὁ Νόμος ἄλλως κρίνει,
κι' ἡ Θεὰ Δικαιοσύνη
ἄλλα βούλεται καὶ θέλει.

Καὶ τὸ πόδι της πατεῖ
καὶ τὸ δίκιο της ζητεῖ
καὶ χραπώνει τοὺς ἐν τέλει.

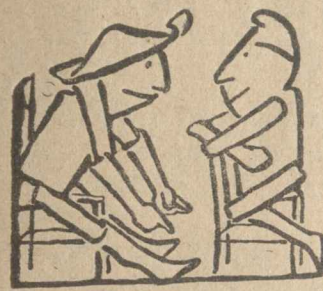
Μέσα γρήγορα καὶ τοῦτοι,
μέσα γρήγορα κι' ἐκεῖνοι,
κανεῖς ἔξω νὰ μὴ μείνῃ,
ὅπου κάνει μπαλαμοῦτι.

Γιὰ τοὺς πάσχοντας στεναίζω,
μὴ κανεῖς, παιδιὰ, φωνάζω,
τοὺς τρανοὺς παραγνωρίζῃ.

Πλὴν ἡ Θέμις ἀπηνῶς
κἀστὰνα τοῦ καθενὸς
τώρα πιά δὲν τοῦ χαρίζει.

Περικλῆ, τεμπελχανᾶ,
ποῦ' στὸν ἥλιο τραχανᾶ
ξέρεις πάντοτε ν' ἀπλώνῃς.

Μὴ καὶ σὺ κατηγορήῃς,
μὴ κανένα λοιδωρήῃς,
καὶ τὰ μάτια μὴ γουρλώνῃς.

Β'.

Π.— Τὴν τύχην τῶν πασχόντων πικρὰ θρηνηλογῶ,
μήτε δρυὸς πεσοῦσης ξυλεύομαι κι' ἐγώ.

Πάντοτ' ἐπιεικῇ
μ' εὐρίσκ' ἡ κοινωνία
ὅπου ταν ἀδικίᾳ
ἐν γνώσει κι' ἐν ἀγνοίᾳ.

Καιρῶς ἡ ψυχὴ μου καὶ σήμερον ἐπλήγῃ,
ἐν τούτοις ὅμως κρίνε
πῶς δίκαιον δὲν εἶναι
πολλοὶ νὰ πικροκλαῖνε καὶ νὰ γελοῦνε' λίγοι.

Βρὲ παιδιὰ, κι' ἐγὼ φωνάζω, καὶ τὸ πρὶ γερὸ κεφάλι
εἶναι δυνατὸν νὰ σφάλῃ.

Πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει: δὲν τὰ κοῦμ' ἐμεῖς αὐτά,
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Βρὲ παιδιὰ, κι' ἐγὼ φωνάζω,
ἔρχοντ' εὐτυχεῖς καιροί,
κι' ἄς μὴ σὰς στενοχωρῇ
τῶν Τραπεζίτων τὸ κάζο.

Σοῦτ κι' ὁ κόσμος δὲν ἐχάθη,
ἁμαρτήματα καὶ λάθη
τὰ χ' ἡ μοῖρα μας γραφτά.

Μὴ θυμὸς σὰς κοκκινίξῃ,
πλὴν ὁ κόσμος ξεφωνίζει:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Σοῦτ κι' ἐκεῖνοι, σοῦτ καὶ τοῦτοι,
τέτοιαις γκάφαις πρὶ πολλαῖς
γίνονται καὶ σ' ἄλλους τόπους.

Μὴ θαρρῇτε καὶ τὰ πλούτη
πῶς μὲ πίκραις καὶ χολαῖς
δὲν ποτίζουν τοὺς ἀνθρώπους.

Μὴ θαρρῇτε μακαρίους
τῶν χρημάτων τοὺς κυρίους,
καὶ δὲν ζοῦν ἐν ἡσυχίᾳ.

Καὶ κανέναν φουκαρά
μὴ νομίξῃ κι' ὁ παρὰς
πῶς δὲν εἶναι δυστυχία.

Μὴ ζηλεύετε τὰ μάξια,
τὰ βελούδα, τὰ μετάξια,
κι' ὅσα λένε ζηλευτά.

Τέτοια λέω, Φασουλή,
ὅμως σκούζουν πρὶ πολὺ:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Ὁ κοσμάκης δυσφορεῖ,
καὶ' στὴν τόσῃ συμφορᾷ του
εὐκολὰ δὲν συγχωρεῖ
ὅσους χάνουν τὸν παρὰ του.

Τοῦ' μιλεῖς ἐν παροιμίαις, τοῦ τὰ λὰς ὀρθὰ κοφτά,
πλὴν τὰ λόγια πᾶν χαμένα
καὶ φωνάζουν δλοένα:
τὰ λεφτά μας, τὰ λεφτά.

Κι' ἐγὼ θλίβομαι σὰν βλέπω τέτοια θλιβερά συμβάντα,
πλὴν ὁ κόσμος, βρὲ τεμπέλη,
ποῦ τοῦ βγαίν' ἡ πίστις πάντα
γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ καρδέλι,
δυσφορεῖ γιὰ τὰ λεφτά του
καὶ τὰ κομποδέματά του.

Κι' ὅσοι' στὴ' δική του ράχῃ
κάνουν πλούτη, κάνουν πάχῃ,
καὶ πολὺ χρυσα παλάτια,
τοῦ κτυποῦν κακὰ' στὰ μάτια
καὶ τοὺς ἔχει' στὸ στομάχι.

Φ.— Τί καλὰ μου, ποῦ παράδες πουθενὰ δὲν καταθέτω,
κι' εἰμ' ἐλεύθερος πολίτης...
τί καλὰ βρὲ Περικλέτο,
ποῦ δὲν εἶμαι Τραπεζίτης.

Τί καλὰ, ποῦ γὰ χασοῦραις δὲν πικραίνομαι, δὲν σκάνω,
τί καλὰ μου, βρὲ κουτέ,
ποῦ δὲν σκέφθηκα ποτὲ
Τράπεζα κι' ἐγὼ νὰ κάνω.

Βάρανα κι' ὁ πλοῦτος ποῦχε,
καὶ προκρίνω, Περικλέτο,
τρίπιο νὰ φορῶ τσαρούχι
παρὰ πρῶτης στιβαλέτο.

Καὶ γὰ λάθη καὶ γὰ γκάφαις,
ποῦ γεννᾷ καθέναν χρόνος,
μὴν παραλήρῃς ἀφρόνως.

Καὶ χωρὶς κουθένταις ἄφες
μόνον ἡ Δικαίαι σὺν ἡ
ἀδικάστως νὰ τὰ κρίνῃ.

Μ' ἄλλους λόγους δηλονότι
ἔξπλωσε, συμπατριώτη,
μὲς' στὸν καφενὲ καὶ ξύσου.

Καὶ συλλήβδην καὶ συντόμως
ἔταν βλέπης πῶς ὁ Νόμος
εἶναι τιμωρὸς ἐξίσου.

Τότε μόνον συνετίζει
καθενὸς τὴν φιλαυτίαν,
κι' εὐνομοῦσαν καταρτίζει
κατὰ πάντα Πολιτείαν.

Ἐπὶ τὸν Νόμον πεποιθὼς πῆγαινε' στὸ σπητάκι σου,
κι' ἂν ἄρχων εἶσαι Τραπεζῶν,
μὰ κομπορρήμων κι' ἄλαζῶν
ἔμπροστὰ' στὸν Μουστακόπουλο μὴ στρίβης τὸ μουστάκι
[σου.

Ὡσὰν καμπόσους ταπεινὰ
μὴν προσκυνῇς τὸν Μαμμωνᾶ,
πρίν, κἄρα φωραλέα,
χωρὶς νὰ ξέρῃς τὸ γιατί
σὲ στείλουν' στὸν Ἀνακριτὴ
καὶ' στὸν Εἰσαγγελέα.

Συγχώρει πάντας τοῦ λοιποῦ,
καὶ τοὺς δουλεύοντας λυποῦ,
μὰ καὶ τοὺς ἀφεντάδες.

Κι' ἀπόφευγε μὲ πανικὸν
τμημάτων Ἀστυνομικῶν
τοὺς μουσαφίρ-δντάδες.

Νῆφε πάντα καὶ σωφρόνει,
κι' εἶναι κουνενὸς μεγάλος
ἔπορος τὴν ἀρίδα στρώνει
προπετιῶς, ὑπερφιάλως.

Περικλέτο μου σκηνίτη,
χείλη φλύαρά καὶ λάλα
κλεισε τα καὶ βούλωστα.

Καὶ σὲ τοῦτον τὸν Πλανήτη
τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα
φασκελοκουκούλωστα.

Ταξείδρα Πρωθυπουργικὰ σπουδαίως διπλωματικά.

Σὺ πουλί μου, ποῦ σὲ μέρη
ταξιδεύεις μακρυνά,
τὸν δικό μας τὸν Λευτέρη
μὴν τὸν εἶδες πουθενά;

Ναί, τὸν εἶδα νὰ διαβαίνει
κι' ἀπὸ Ρώμης κι' ἀπὸ Βιέννης,

ναί, τὸν εἶδα' στὸ Λονδίνο
κι' ἔπειτα' στὸ Βερολίνο,
καὶ ξανὰ μὲς' στὰ Παρίσια.

Τί δὲν τοῦκαναν' στὰ ξένα!...
τσιριμόνιαις δλοένα,
μὰ κι' ἐγκώμια περίσσια.

Σοῦρτα φέρτ' ἀπάνω κάτω
σὲ καθένα Κονσολάτο,
σὲ καθένα διπλωμάτη.

Τὸν ἀντάμωσα ποῦ λὲς
ἔστῃς Εὐρώπης τῆς Αὐλαῖς
καὶ σὲ κάθε τῆς Παλάτι

Ναί, τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη,
τῶν Μινίστρων τὸ ξεφτέρι,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα
φαγοπότι νύκτα' μέρα.

Κορωνάτοι, Μεγιστάνες, κι' ὄλαις ἢ Καγκελαρίαις
ἄνοιγαν γι' αὐτὸν σαμπάνιαις καὶ παληαῖς κουμαντα-
[ρίαις,
καὶ δὲν ἔπαυαν' στὸ στόμα νὰ τὸν βλέπουν σὰν χαζοί...
μόνον ὁ Μαρκαντωνάκης ποῦ δὲν ἦτανε μαζί.

Τί περίφημα τραπέζια, τί σερβίτσια καὶ τί πιάτα,
καὶ προπόσεις κι' ὑποσχέσεις πῶς θὰ βασιλεύσ' εἰρήνη,
κι' ἐγὼ θάρχωμ' ἐδῶ πέρα μὲ χαρμόσυνα μαντάτα
νὰ σᾶς λέω μὲ ποιοὺς τρώει καὶ τί τρώει καὶ τί πίνει.

Ναί, τὸν εἶδα τὸν Λευτέρη, κι' ἔγιναν γι' αὐτὸν θυσία
Ἀγγλογάλλοι, Γερμανοί, καὶ Μαγάροι καὶ Μαρκέζοι,
κι' ἂν θὰ πάῃ λίγαις μέραις καὶ' στοῦ Τσάρου τὴν Ρωσία
θᾶλθω νὰ σᾶς πῶ κι' ἐκεῖ πόσοι τοῦκαναν τραπέζι.

Καθὼρ τὸν λὲν' στὴ Ρώμη,
Βίσμαρκ' στὸ Βερολίνο,
καὶ Πίπ μὲς' στὸ Λονδίνο.

Καὶ τί θὰ ποῦν ἀκόμη
γιὰ τοῦτον τὸν Λευτέρη
ποῖος τάχατε τὸ ξέρει.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τοῦ γνωστοῦ Νικολαΐδου, τοῦ Κλεάνθους δηλονότι,
ἔποῦ μένει μὲς' στὴ Βιέννη κι' εἶναι μία πένα πρώτη,
περὶ τῶν Βαλκανικῶν περιάλητον βιβλίον
πλοῦτον ἀληθοῦς σπουδῆς καὶ μελέτης περικλείον.

Βγήκε τώρα Ἀνθολογία σ' ἓνα τόμον ζηλευτὸν
μὲ πολεμικὰ τραγούδια διαφόρων ποιητῶν,
Ἀχιλλεὺς ὁ Καραβίας, ἐν τοῖς μάλιστα πατριώτης,
ποιητὴς αὐτῆς κι' ἐκδότης.